SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI DOMINI

P I I

DIVINA PROVIDENTIA

P A P A E S E X T I

Damnatio quamplurium Propoſitionum excerptarum ex Libro Italico Idiomate impreſſo ſub titulo = *Atti, e Decreti del Concilio Diocesano di Piſtoja dell' Anno MDCCLXXXVI.* = *In Piſtoja per Atto Bracali Stampatore Veſcovile. Con approvazione.*

Cum prohibitione ejuſdem Libri, & aliorum quorumcumque in ejus defenſionem tam forſan editorum, quam in poſterum edendorum.

Digitized by Google

Digitized by Google

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Univerſis Chriſtifidelibus ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Auctorem fidei, & Conſummatorem Jeſum aſpicientes nos jubet Apoſtolus (a) ſedulo recogitare qualem, quantamque ille ſuſtinuit a peccatoribus adverſum ſemetipſum contradictionem, ut ne laboribus, & periculis defatigati deficiamus aliquando animis noſtris, peneque concidamus. Hac ſaluberrima cogitatione muniri nos ac refici tum maxime neceſſum eſt, cum adverſus Corpus ipſummet Chriſti, *quod eſt Eccleſia* (b), diræ iſtius, nec unquam deſituræ conjurationis æſtus acrius exardeſcit: Ut a Domino confortati, & in potentia virtutis ejus, ſcuto fidei protecti reſiſtere poſſimus in die malo, & omnia tela iniquiſſimi ignea extinguere (c). In hoc ſane motu temporum, in hac rerum perturbatiſſima converſione gravis eſt quidem bonis omnibus contra omnes cujuſque generis Chriſtiani Nominis hoſtes colluctatio ſubeunda: Gravior Nobis, quibus pro credita paſtorali noſtræ ſollicitudini Gregis totius cura, & moderatione, *major cunctis, Chriſtianæ Religionis zelus incumbit* (d). Verum in hac ipſa oneris gravitate, quæ humeris noſtris impoſita eſt, *portandi onera omnium, qui gravantur*, quo magis conſcii Nobis ſumus infirmitatis noſtræ, eo firmiorem in ſpem erigit Nos, & ſublevat Apoſtolici hujuſce muneris in perſona B. Petri Divinitus inſtituta ratio, ut qui ſemel tradita ſibi a Chriſto Eccleſiæ gubernacula numquam derelicturus erat, ipſe Apoſtolicæ gubernationis onera in illis portare non deſineret, quos ei Deus protegendos perpetua ſucceſſione, ac tuendos hæredes dediſſet.

Et in hiſce quidem ærumnis quæ undique circumſtant, ad cæterarum moleſtiarum velut cumulum acceſſit, ut unde oportuerat Nos gaudere, majorem inde triſtitiam hauriremus. *Quippe cum aliquis Sacroſanctæ Eccleſiæ Dei præpoſitus ſub Sacerdotis nomine ipſum Chriſti populum a tramite veritatis in præceps deviæ perſuaſionis avertit, & hoc in ampliſſima Urbe, tum plane eſt geminanda lamentatio, & major ſollicitudo adhibenda* (e).

Fuit ſane non in ultimis terris, verum in media luce Italiæ, ſub oculis Urbis, & prope Apoſtolorum limina; Fuit Epiſcopus duplicis Sedis honore inſignis, (Scipio de Ricciis antea Epiſcopus Piſtorien., & Praten.) quem ad Nos pro paſtorali munere ſuſcipiendo accedentem paterna caritate complexi ſumus: qui viciſſim Nobis, atque huic Apoſtolicæ Sedi in ipſo Sacræ Suæ Ordinationis ritu debitam fidem, & obedientiam ſolemnis jurisjurandi religione obſtrinxit.

Atque is ipſe non longo intervallo poſteaquam a complexu noſtro cum oſculo pacis dimiſſus ad commiſſas ſibi plebes acceſſit, coacervatorum perverſæ ſapientiæ Magiſtrorum fraudibus circumventus eo cœpit intendere, ut quam ſuperiores Antiſtites ex Eccleſiaſtica regula laudabilem, & pacatam Chriſtianæ inſtitutionis formam jam pridem invexerant, ac pene defixerant, non ille pro eo ac debebat, tueretur, coleret, perficeret, ſed contra per ſpeciem fictæ reformationis importunis inducendis novitatibus perturbaret, convelleret, funditus everteret.

Quin etiam cum & hortatu noſtro ad Synodum Diœceſanam animum adjunxiſſet, præfracta ejus in ſuo ſenſu pertinacia effectum eſt, ut unde remedium aliquod vulnerum petendum erat, inde gravior pernicies enaſceretur. Sane poſtquam Synodus hæc Piſtorienſis e latebris erupit, in quibus aliquandiu abdita delituit, nemo fuit de ſumma religione pie, ſapienterque ſentiens, qui

(a) Ad Hebr. 12. (b) Ad Coloſſ. 1. (c) Ad Epheſ. 6.
(d) S. Siricius ad Himerium Tarrac. *Epiſt.* 1. *apud Conſt.*
(e) S. Cæleſt. 1. *Ep.* 12. *apud Conſt.*

Digitized by Google

non continuo adverterit, hoc fuiſſe Auctorum conſilium, ut quæ antea per multiplices libellos pravarum doctrinarum ſemina ſparſerant, ea in unum velut corpus compingerent, proſcriptos dudum errores exſuſcitarent, Apoſtolicis, quibus proſcripti ſunt, Decretis fidem, auctoritatemque derogarent.

Quæ cum cerneremus, quo graviora ſunt per ſe ſe, tanto impenſius Paſtoralis noſtræ ſollicitudinis opem efflagitare, mentem convertere non diſtulimus ad ea capienda conſilia, quæ ſurgenti malo vel ſanando, vel comprimendo accommodatiora viderentur.

Atque in primis ſapientis moniti memores Prædeceſſoris noſtri B. Zoſimi (*a*), *ea quæ magna ſunt, magnum pondus examinis deſiderare*, Synodum ab Epiſcopo editam primum quatuor Epiſcopis, aliiſque adjunctis e Clero ſæculari Theologis examinandam commiſimus: Tum & plurium S. R. E. Cardinalium, aliorumque Epiſcoporum Congregationem deputavimus, qui totam Actorum ſeriem diligenter perpenderent, loca inter ſe diſſita conferrent, exceptas ſententias diſcuterent, quorum ſuffragia coram Nobis voce, & ſcripto edita excepimus: qui & Synodum univerſe reprobandam, & plurimas inde collectas propoſitiones, alias quidem per ſe ſe, alias attenta ſententiarum connexione plus minuſve acribus cenſuris perſtringendas cenſuerunt: Quorum auditis perpenſiſque animadverſionibus, illud quoque Nobis curæ fuit, ut ſelecta ex tota Synodo præcipua quædam pravarum doctrinarum capita, ad quæ potiſſimum fuſæ per Synodum reprobandæ ſententiæ directe vel indirecte referuntur, in certum deinceps ordinem redigerentur, eiſdemque ſua cuique peculiaris cenſura ſubjiceretur.

Ne vero ex hac ipſa tametſi accuratiſſime peracta ſive locorum collatione, ſive ſententiarum diſquiſitione, pervicaces homines obtrectandi occaſionem arriperent, ut huic forte jam paratæ calumniæ obviam iretur, ſapienti conſilio uti ſtatuimus, quod in emergentibus hujuſmodi periculoſis, noxiiſve novitatibus reprimendis plures Noſtri Sanctiſſimi Prædeceſſores, tum & graviſſimi Antiſtites, ac Generales etiam Synodi rite, cauteque adhibitum, illuſtribus exemplis teſtatum, commendatumque reliquiſſent.

Norant illi verſutam Novatorum fallendi artem, qui catholicarum aurium offenſionem veriti, captionum ſuarum laqueos perſæpe ſtudent ſubdolis verborum involucris obtegere, ut inter diſcrimina ſenſuum (*b*) latens error lenius influat in animos, fiatque ut corrupta per breviſſimam adjectionem, aut commutationem veritate ſententiæ, Confeſſio quæ ſalutem operabatur, ſubtili quodam tranſitu vergat in mortem. Atque hæc quidem involuta, fallax diſſerendi ratio, cum in omni orationis genere vitioſa eſt, tum in Synodo minime ferenda, cujus eſt hæc laus præcipua, eam in docendo dilucidam conſectari dicendi rationem, quæ nullum offenſionis periculum relinquat. Quo in genere proinde ſi quid peccatum ſit, hac nequeat, quæ afferri ſolet, ſubdola excuſatione defendi, quod quæ alicubi durius dicta exciderint, ea locis aliis planius explicata, aut etiam correcta reperiantur, quaſi procax iſthæc affirmandi, & negandi, ac ſecum pro libito pugnandi licentia, quæ fraudulenta ſemper fuit Novatorum aſtutia ad circumventionem erroris, non potius ad prodendum, quam ad excuſandum errorem valeret: Aut quaſi rudibus præſertim, qui in hanc vel illam forte inciderint partem Synodi vulgari lingua omnibus expoſitæ, præſto ſemper eſſent alia, quæ inſpicienda forent, diſperſa loca, aut his etiam inſpectis ſatis cuique facultatis ſuppeteret ad ea ſic per ſeſe componenda, ut, quemadmodum perperam iſti effutiunt, erroris omne periculum effugere valerent. Exitioſiſſimum profecto inſinuandi erroris artificium, quod in Conſtantinopolitani Antiſtitis Neſtorii litteris jam olim ſapienter detectum graviſſima reprehenſione Prædeceſſor Noſter Cæleſtinus (*c*) coarguit; quibus nempe in litteris veſtigatus Veterator ille, deprehenſus, & tentus, ſuo ſe multiloquio labefaciens, dum vera involvens obſcuris, rurſus utraque confundens vel confiteretur negata, vel niteretur negare confeſſa. Ad quas depellendas inſidias nimium ſæpe omni ætate reno-

(a) S. Zoſimus *Ep.* 2. *apud Couſt.*
(b) S. Leo M. *Ep.* 129. *Edit. Baller.*
(c) S. Cæleſtinus *Ep.* 13. *n.* 2. *apud Couſt.*

Digitized by Google

vatas non alia potior via inita eſt, quam ut iis exponendis ſententiis, quæ ſub latibulo ambiguitatis periculoſam, ſuſpicioſamque involvunt diſcrepantiam ſenſuum, perverſa ſignificatio notaretur, cui ſubeſſet error, quem catholica ſententia reprobaret.

Quam & Nos moderationis plenam rationem eo libentius amplexi ſumus, quo magis ad reconciliandos animos, & ad unitatem ſpiritus in vinculo pacis adducendos, (quod favente Deo in pluribus gaudemus jam feliciter eveniſſe) magno fore adjumento proſpeximus, providere primum, ne pertinacibus, ſi qui ſupererunt, quod Deus avertat, Synodi ſectatoribus integrum ſit poſthac ad novas turbas ciendas, juſtæ ſuæ damnationis conſortes veluti ac ſocias ſibi adſciſcere ſcholas catholicas, quas invitas plane ac repugnantes, per detortam quamdam affinium vocabulorum ſimilitudinem in expreſſa, quam illæ teſtantur ſententiarum diſſimilitudine, in partes ſuas pertrahere nituntur. Deinde ſi quos imprudentes aliqua fefellit adhuc præconcepta mitior opinio de Synodo, his etiam omnis conquerendi locus præcludatur, qui ſi recte ſapiunt, ut videri volunt, ægre ferre nequeant doctrinas damnari ſic denotatas, quæ errores præſeferant, a quibus ipſi profitentur ſe longiſſime abeſſe.

Nec dum tamen ſatis ex animo lenitati noſtræ factum putavimus, ſeu verius caritati, quæ urget Nos erga Fratrem noſtrum, *cui omni ope volumus, ſi adhuc poſſumus ſubvenire* (a). Caritas nempe illa urget Nos, qua inductus Prædeceſſor noſter Cæleſtinus (b) etiam *contra fas*, ſeu majori quam fas eſſe videretur, patientia Sacerdotes corrigendos expectare non abnuebat. Magis enim cum Auguſtino, Milevitaniſque Patribus volumus, & optamus homines prava docentes *paſtorali cura in Eccleſia ſanari, quam deſperata ſalute ex illa reſecari, ſi neceſſitas nulla compellat* (c).

Quam ad rem, ne quod genus officii ad lucrandum Fratrem prætermiſſum videretur, præfatum Epiſcopum, antequam ad ulteriora progrederemur, amantiſſimis litteris ad eum juſſu noſtro datis ad Nos acciendum duximus, polliciti fore, ut benevolo animo a Nobis exciperetur, nec vetaretur, quin, quæ in rem ſuam facere ſibi viderentur, libere, aperteque exprimeret. Nec vero ſpes Nos omnis deſeruerat fieri poſſe, ut ſiquidem animum illum docibilem afferret, quem ex Apoſtoli ſententia in Epiſcopo maxime Auguſtinus (*d*) requirebat, cum ſimpliciter, & candide, omni remota concertatione, & acerbitate recognoſcenda ei proponerentur præcipua doctrinarum capita, quæ viſa eſſent majori animadverſione digna, tam facile ſeſe ipſe colligens non dubitaret, quæ ambigue poſita eſſent, in ſaniorem ſenſum exponere, quæve manifeſtam pravitatem præſeferrent, aperte repudiare: Atque ita magna cum ſui nominis exiſtimatione, tum lætiſſima bonorum omnium gratulatione, pacatiſſima, qua fieri poſſet ratione orti in Eccleſia ſtrepitus optatiſſima correctione comprimerentur (*e*).

Nunc vero cum ille oblato beneficio incommodæ valetudinis nomine minus utendum ſibi eſſe cenſuerit, differre jam non poſſumus, quin Apoſtolico noſtro muneri ſatisfaciamus. Non unius tantummodo, alteriuſve Diœceſis periculum agitur: *Univerſalis Eccleſia quacumque novitate pulſatur* (*f*). Undique jam pridem non expectatur modo, verum aſſiduis repetitis precibus efflagitatur Supremæ Apoſtolicæ Sedis judicium. Abſit, ut Vox Petri in illa unquam Sede ſua conticeſcat, in qua perpetuo vivens ille ac præſidens præſtat quærentibus fidei veritatem (*g*). Tuta non eſt in talibus longior conniventia, quia tantumdem pene criminis eſt connivere in talibus, quanti eſt tam irreligioſa prædicare (*h*). Abſcindendum igitur tale vulnus, quo non unum membrum læditur, ſed to-

b 2

(a) S. Cæleſtinus *Ep.* 14. *ad Populum C. P. n.* 8. *apud Couſt.*
(b) *Ep.* 13. *ad Neſtor. n.* 9.
(c) *Epiſt.* 176. *num.* 4. 178. *num.* 2. *Edit. Maur.*
(d) *L.* 4. *de Bapt. cont. Donat. c.* 5. *& l.* 5. *c.* 26.
(e) S. Cæleſtinus *Ep.* 16. *n.* 2. *apud Couſt.*
(f) S. Cæleſtinus *Ep.* 21. *ad Epiſcopos Galliarum.*
(g) Chryſol. *Ep. ad Eutychem.*
(h) S. Cæleſtinus *Ep.* 12. *n.* 2.

Digitized by Google

tum Corpus Eccleſiæ ſauciatur (*a*). Atque Divina opitulante pietate providendum, ut amputatis diſſenſionibus fides catholica inviolata ſervetur, & his, qui prava defendunt, ab errore revocatis, noſtra auctoritate, quorum fides probata fuerit, muniantur (*b*).

Implorato itaque cum aſſiduis noſtris, tum & piorum Chriſtifidelium privatis publiciſque precibus, Spiritus ſancti lumine, omnibus plene & mature conſideratis, complures ex Actis & Decretis memoratæ Synodi Propoſitiones, Doctrinas, Sententias, ſive expreſſe traditas, ſive per ambiguitatem inſinuatas, ſuis, ut præfatum eſt, cuique appoſitis notis, & cenſuris damnandas & reprobandas cenſuimus, prout hac noſtra perpetuo valitura Conſtitutione damnamus, & reprobamus:

Sunt autem quæ ſequuntur.

De obſcuratione veritatum in Eccleſia.

Ex Decr. de Grat. §. 1.

I. Propoſitio, quæ aſſerit *poſtremis hiſce ſæculis ſparſam eſſe generalem obſcurationem ſuper veritates gravioris momenti, ſpectantes ad Religionem, & quæ ſunt baſis fidei, & moralis doctrinæ Jeſu Chriſti*,

Hæretica.

De poteſtate Communitati Eccleſiæ attributa, ut per hanc Paſtoribus communicetur.

Epiſt. Convoc.

II. Propoſitio, quæ ſtatuit *poteſtatem a Deo datam Eccleſiæ, ut communicaretur Paſtoribus, qui ſunt ejus Miniſtri pro ſalute Animarum*;

Sic intellecta ut a Communitate Fidelium in Paſtores derivetur Eccleſiaſtici Miniſterii, ac regiminis poteſtas,

Hæretica.

De Capitis Miniſterialis denominatione Romano Pontifici attributa.

Decr. de Fide §. 8.

III. Inſuper quæ ſtatuit *Romanum Pontificem eſſe Caput Miniſteriale*;

Sic explicata, ut Romanus Pontifex non a Chriſto in perſona B. Petri, ſed ab Eccleſia poteſtatem Miniſterii accipiat, qua velut Petri Succeſſor, verus Chriſti Vicarius, ac totius Eccleſiæ Caput pollet in univerſa Eccleſia,

Hæretica.

De poteſtate Eccleſiæ quoad conſtituendam, & ſanciendam exteriorem diſciplinam.

Decr. de Fide §§. 13. 14.

IV. Propoſitio affirmans, *abuſum fore auctoritatis Eccleſiæ transferendo illam ultra limites doctrinæ, ac morum, & eam extendendo ad res exteriores, & per vim exigendo id quod pendet a perſuaſione, & corde*, tum etiam, *multo minus ad eam pertinere, exigere per vim exteriorem ſubjectionem ſuis Decretis*;

Quatenus indeterminatis illis verbis *extendendo ad res exteriores* notet velut abuſum auctoritatis Eccleſiæ, uſum ejus poteſtatis acceptæ a Deo, qua uſi ſunt & ipſimet Apoſtoli in diſciplina exteriore conſtituenda, & ſancienda,

Hæretica.

V. Qua parte inſinuat, Eccleſiam non habere auctoritatem ſubjectionis ſuis Decretis exigendæ aliter quam per media, quæ pendent a perſuaſione;

Quatenus intendat Eccleſiam *non habere collatam ſibi a Deo poteſtatem non ſolum dirigendi per conſilia, & ſuaſiones, ſed etiam jubendi per leges, ac devios, contumaceſque exteriore judicio, ac ſalubribus pœnis coercendi, atque cogendi*,

Ex Bened. XIV. in Brevi *Ad aſſiduas* anni 1755. Primati, Archiepiſcopis, & Epiſcopis Regni Polon.

Inducens in Syſtema alias damnatum ut hæreticum.

(a) S. Cæleſtinus *Ep.* 11. *Cyrillo n.* 3.
(b) S. Leo M. *Ep.* 23. *Flaviano C. P. n.* 2.

Jura Epiſcopis præter fas attributa.

Decr. de Ord. §. 25.

VI. Doctrina Synodi, qua profitetur *perſuaſum ſibi eſſe, Epiſcopum accepiſſe a Chriſto omnia jura neceſſaria pro bono regimine ſuæ Diœceſis*:

Perinde ac ſi ad bonum regimen cujuſque Diœceſis neceſſariæ non ſint ſuperiores ordinationes ſpectantes ſive ad fidem, & mores, ſive ad generalem diſciplinam, quarum jus eſt penes Summos Pontifices, & Concilia Generalia pro univerſa Eccleſia,

Schiſmatica, ad minus erronea.

VII. Item in eo quod hortatur Epiſcopum *ad proſequendam naviter perfectiorem Eccleſiaſticæ diſciplinæ Conſtitutionem*, idque *contra omnes contrarias conſuetudines, exemptiones, reſervationes, quæ adverſantur bono ordini Diœceſis, majori gloriæ Dei, & majori ædificationi Fidelium*;

Per id quod ſupponit Epiſcopo fas eſſe proprio ſuo judicio, & arbitratu ſtatuere, & decernere contra conſuetudines, exemptiones, reſervationes, ſive quæ in univerſa Eccleſia, ſive etiam in unaquaque Provincia locum habent, ſine venia, & interventu ſuperioris hierarchicæ Poteſtatis, a qua inductæ ſunt, aut probatæ, & vim legis obtinent,

Inducens in Schiſma, & ſubverſionem hierarchici regiminis, erronea.

VIII. Item quod & ſibi perſuaſum eſſe ait, *Jura Epiſcopi a J. C. accepta pro gubernanda Eccleſia nec alterari, nec impediri poſſe; & ubi contigerit horum jurium exercitium quavis de cauſa fuiſſe interruptum, poſſe ſemper Epiſcopum, ac debere in originaria ſua jura regredi, quotieſcumque id exigit majus bonum ſuæ Eccleſiæ*;

In eo quod innuit jurium Epiſcopalium exercitium nulla ſuperiori Poteſtate præpediri, aut coerceri poſſe, quandocumque Epiſcopus proprio judicio cenſuerit minus id expedire majori bono ſuæ Eccleſiæ,

Inducens in Schiſma, & ſubverſionem hierarchici regiminis, erronea.

Jus perperam tributum inferioris Ordinis Sacerdotibus in Decretis fidei, & diſciplinæ.

Epiſt. Convoc.

IX. Doctrina, quæ ſtatuit, *reformationem abuſuum circa Eccleſiaſticam diſciplinam in Synodis Diœceſanis ab Epiſcopo, & Parochis æqualiter pendere, ac ſtabiliri debere: ac ſine libertate deciſionis indebitam fore ſubjectionem ſuggeſtionibus, & juſſionibus Epiſcoporum*,

Falſa, temeraria, Epiſcopalis auctoritatis læſiva, regiminis hierarchici ſubverſiva, favens hæreſi Arianæ a Calvino innovatæ.

Ex Ep. Convoc. Ex Ep. ad Vic. For. Ex Orat. ad Syn. §. 8. Ex Seſs. 3.

X. Item doctrina, qua Parochi, aliive Sacerdotes in Synodo congregati pronuntiantur una cum Epiſcopo Judices fidei, & ſimul innuitur judicium in cauſis fidei ipſis competere jure proprio, & quidem etiam per ordinationem accepto,

Falſa, temeraria, Ordinis hierarchici ſubverſiva, detrahens firmitati definitionum, judiciorumve dogmaticorum Eccleſiæ, ad minus erronea.

Orat. Synod. §. 8.

XI. Sententia enuntians veteri Majorum inſtituto ab Apoſtolicis uſque temporibus ducto, per meliora Eccleſiæ ſæcula ſervato, receptum fuiſſe *ut decreta, aut definitiones, aut ſententiæ etiam majorum Sedium non acceptarentur, niſi recognitæ fuiſſent, & approbatæ a Synodo Diœceſana*,

Falſa, temeraria, derogans pro ſua generalitate obedientiæ debitæ Conſtitutionibus Apoſtolicis, tum & Sententiis ab hierarchica ſuperiore legitima poteſtate manantibus, Schiſma fovens, & hæreſim.

Digitized by Google

Calumniæ adverſus aliquas deciſiones in materia Fidei ab aliquot ſæculis emanatas.

De Fide §. 12.

XII. Aſſertiones Synodi complexive acceptæ circa Deciſiones in materia fidei ab aliquot ſæculis emanatas, quas perhibet velut Decreta ab una particulari Eccleſia, vel paucis Paſtoribus profecta, nulla ſufficienti auctoritate ſuffulta, nata corrumpendæ puritati fidei, ac turbis excitandis, intruſa per vim, e quibus inflicta ſunt vulnera nimium adhuc recentia,

Falſæ, captioſæ, temerariæ, ſcandaloſæ, in Romanos Pontifices & Eccleſiam injurioſæ, debitæ Apoſtolicis Conſtitutionibus obedientiæ derogantes, Schiſmaticæ, pernicioſæ, ad minus erroneæ.

De Pace dicta Clementis IX.

Or. Synod. §. 2. *in nota*.

XIII. Propoſitio relata inter acta Synodi, quæ innuit Clementem IX. pacem Eccleſiæ reddidiſſe per approbationem diſtinctionis juris, & facti in ſubſcriptione Formularii ab Alexandro VII. præſcripti,

Falſa, temeraria, Clementi IX. injurioſa.

XIV. Quatenus vero ei diſtinctioni ſuffragatur, ejuſdem fautores laudibus extollendo, & eorum Adverſarios vituperando,

Temeraria, pernicioſa, Summis Pontificibus injurioſa, Schisma fovens, & hæreſim.

De Coagmentatione Corporis Eccleſiæ.

Append. n. 28.

XV. Doctrina, quæ proponit Eccleſiam *conſiderandam velut unum Corpus myſticum coagmentatum ex Chriſto Capite, & Fidelibus, qui ſunt ejus membra per unionem ineffabilem, qua mirabiliter evadimus cum ipſo unus ſolus Sacerdos, una ſola Victima, unus ſolus Adorator perfectus Dei Patris in Spiritu, & veritate*;

Intellecta hoc ſenſu, ut ad Corpus Eccleſiæ non pertineant niſi Fideles, qui ſunt perfecti Adoratores in Spiritu, & veritate,

Hæretica.

De Statu innocentiæ.

De Grat. §§. 4. 7. *De Sacr. in gen.* §. 1. *De Pœnit.* §. 4.

XVI. Doctrina Synodi de ſtatu felicis innocentiæ, qualem eum repræſentat in Adamo ante peccatum, complectente non modo integritatem, ſed & juſtitiam interiorem cum impulſu in Deum per amorem caritatis, atque primævam ſanctitatem aliqua ratione poſt lapſum reſtitutam;

Quatenus complexive accepta innuit ſtatum illum ſequelam fuiſſe Creationis, debitum ex naturali exigentia, & conditione humanæ naturæ, non gratuitum Dei beneficium,

Falſa, alias damnata in Bajo, & Queſnellio, erronea, favens hæreſi Pelagianæ.

De immortalitate ſpectata ut naturali conditione hominis.

De Bapt. §. 2.

XVII. Propoſitio his verbis enuntiata: *Edocti ab Apoſtolo ſpectamus mortem non jam ut naturalem conditionem hominis, ſed revera ut juſtam pœnam culpæ originalis*;

Quatenus ſub nomine Apoſtoli ſubdole allegato inſinuat, mortem, quæ in præſenti ſtatu inflicta eſt velut juſta pœna peccati per juſtam ſubtractionem immortalitatis, non fuiſſe naturalem conditionem hominis, quaſi immortalitas non fuiſſet gratuitum beneficium, ſed naturalis conditio,

Captioſa, temeraria, Apoſtolo injurioſa, alias damnata.

De conditione hominis in ſtatu naturæ.

De Grat. §. 10.

XVIII. Doctrina Synodi enuntians *poſt lap-*

Digitized by Google

ſum Adami Deum annuntiaſſe promiſſionem futuri Liberatoris, & voluiſſe conſolari genus humanum per ſpem ſalutis, quam J. C. allaturus erat, tamen *Deum voluiſſe ut genus humanum tranſiret per varios ſtatus, antequam veniret plenitudo temporum*, ac primum ut in ſtatu naturæ *homo relictus propriis luminibus diſceret de ſua cæca ratione diffidere, & ex ſuis aberrationibus moveret ſe ad deſiderandum auxilium ſuperioris luminis*,

Doctrina, ut jacet, captioſa, atque intellecta de deſiderio adjutorii ſuperioris luminis in ordine ad ſalutem promiſſam per Chriſtum, ad quod concipiendum homo relictus ſuis propriis luminibus ſupponatur ſe ſe potuiſſe movere,

Suſpecta, favens hæreſi Semipelagianæ.

De conditione hominis ſub lege.

Ibid.

XIX. Item quæ ſubjungit, hominem ſub lege *cum eſſet impotens ad eam obſervandam prævaricatorem evaſiſſe, non quidem culpa legis, quæ ſanctiſſima erat, ſed culpa hominis, qui ſub lege ſine gratia magis magiſque prævaricator evaſit*, ſuperadditque, *legem, ſi non ſanavit cor hominis, effeciſſe, ut ſua mala cognoſceret, & de ſua infirmitate convictus deſideraret gratiam Mediatoris*;

Qua parte generaliter innuit hominem prævaricatorem evaſiſſe per inobſervantiam legis, quam impotens eſſet obſervare; quaſi *impoſſibile aliquid potuerit imperare qui juſtus eſt, aut damnaturus ſit hominem pro eo quod non potuit vitare, qui pius eſt*,

Ex S. Cæſario Serm. 73. in Append. S. Auguſtini Serm. 273. Edit. Maur.
Ex S. Aug. de Nat. & Gr. c. 43.
De Grat & lib. arb. c. 16.
Enar. in Pſal. 56. n. 1.

Falſa, ſcandaloſa, impia, in Bajo damnata.

XX. Qua parte datur intelligi, hominem ſub lege ſine gratia potuiſſe concipere deſiderium gratiæ Mediatoris ordinatum ad ſalutem promiſſam per Chriſtum; quaſi *non ipſa gratia faciat ut invocetur a nobis*,

Ex Concil. Araus. II. Can. 3.

Propoſitio, ut jacet, captioſa, ſuſpecta, favens hæreſi Semipelagianæ.

De Gratia illuminante, & excitante.

De Grat. §. 11.

XXI. Propoſitio, quæ aſſerit, *lumen gratiæ, quando ſit ſolum, non præſtare, niſi ut cognoſcamus infelicitatem noſtri ſtatus, & gravitatem noſtri mali: Gratiam in tali caſu producere eumdem effectum, quem lex producebat: Ideo neceſſe eſſe, ut Deus creet in corde noſtro ſanctum amorem, & inſpiret ſanctam delectationem contrariam amori in nobis dominanti: hunc amorem ſanctum, hanc ſanctam delectationem eſſe proprie gratiam J. C., inſpirationem caritatis, qua cognita ſancto amore faciamus; hanc eſſe illam radicem, e qua germinant bona opera, hanc eſſe gratiam novi teſtamenti, quæ nos liberat a ſervitute peccati, & conſtituit filios Dei*;

Quatenus intendat eam ſolam eſſe proprie gratiam Jeſu Chriſti, quæ creet in corde ſanctum amorem, & quæ facit ut faciamus, ſive etiam qua homo liberatus a ſervitute peccati conſtituitur filius Dei, & non ſit etiam proprie gratia Chriſti ea gratia, qua cor hominis tangitur per illuminationem Spiritus ſancti (Trid. ſeſs. 6. cap. 5.), nec vera detur interior gratia Chriſti, cui reſiſtitur,

Falſa, captioſa, inducens in errorem in ſecunda propoſitione Janſenii damnatum ut hæreticum, eumque renovans.

De fide velut prima Gratia.

De Fide §. 1.

XXII. Propoſitio, quæ innuit, Fidem, *a qua incipit ſeries gratiarum, & per quam velut primam vocem vocamur ad ſalutem, & Eccleſiam*, eſſe ipſammet excellentem virtutem fidei, qua homines fideles nominantur, & ſunt;

Perinde ac prior non eſſet gratia illa, quæ *ut prævenit voluntatem, ſic prævenit & fidem*,

Ex S. Aug. de dono perſev. cap. 16. n. 41.

Digitized by Google

Suſpecta de hæreſi, eamque ſapiens, alias in Queſnellio damnata, erronea.

De duplici Amore.

De Grat. §. 8.

XXIII. Doctrina Synodi de duplici amore dominantis cupiditatis, & caritatis dominantis, enuntians hominem ſine gratia eſſe ſub ſervitute peccati: ipſumque in eo ſtatu per generalem cupiditatis dominantis influxum omnes ſuas actiones inficere, & corrumpere;

Quatenus inſinuat in homine, dum eſt ſub ſervitute, ſive in ſtatu peccati, deſtitutus gratia illa, qua liberatur a ſervitute peccati, & conſtituitur filius Dei, ſic dominari cupiditatem, ut per generalem hujus influxum omnes illius actiones in ſe inficiantur, & corrumpantur: aut opera omnia, quæ ante juſtificationem fiunt, quacumque ratione fiant, ſint peccata;

Quaſi in omnibus ſuis actibus peccator ſerviat dominanti cupiditati,

Falſa, pernicioſa, inducens in errorem a Tridentino damnatum ut hæreticum, iterum in Bajo damnatum art. 40.

§. 12.

XXIV. Qua vero parte inter dominantem cupiditatem, & caritatem dominantem nulli ponuntur affectus medii a natura ipſa inſiti, ſuapteque natura laudabiles, qui una cum amore beatitudinis, naturalique propenſione ad bonum *remanſerunt velut extrema lineamenta, & reliquiæ imaginis Dei;*
Ex S. Auguſt. de Spir. & Litt. c. 28.

Perinde ac ſi *inter dilectionem Divinam, quæ nos perducit ad regnum, & dilectionem humanam illicitam, quæ damnatur*, non daretur *dilectio humana licita, quæ non reprehenditur*,
Ex S. Aug. Serm. 349. de Carit. Edit. Maur.

Falſa, alias damnata.

De Timore ſervili.

De Pænit. §. 3.

XXV. Doctrina, quæ timorem pœnarum generatim perhibet *dumtaxat non poſſe dici malum, ſi ſaltem pertingit ad cohibendam manum;*

Quaſi timor ipſe gehennæ, quam fides docet peccato infligendam, non ſit in ſe bonus, & utilis, velut donum ſupernaturale, ac motus a Deo inſpiratus præparans ad amorem juſtitiæ,

Falſa, temeraria, pernicioſa, Divinis Donis injurioſa, alias damnata, contraria doctrinæ Concilii Tridentini, tum & communi Patrum Sententiæ, *opus eſſe* juxta conſuetum ordinem præparationis ad juſtitiam, *ut intret timor primo, per quem veniat Caritas: Timor medicamentum, Caritas ſanitas*.

Ex S. Auguſt. in Epiſt. Johan. c. 4. Tract. 9. n. 4. 5.
In Johan. Evang. Tract. 41. n. 10.
Enarratione in Pſal. 127. n. 7.
Sermone 157. de Verbis Apoſtoli c. 13.
Sermone 161. de Verbis Apoſtoli n. 8.
Sermone 349. de Caritate n. 7.

De pœna decedentium cum ſolo Originali.

De Bapt. §. 3.

XXVI. Doctrina, quæ velut fabulam Pelagianam explodit locum illum inferorum, (quem Limbi puerorum nomine Fideles paſſim deſignant) in quo animæ decedentium cum ſola originali culpa pœna damni citra pœnam ignis puniantur;

Perinde ac ſi hoc ipſo quod qui pœnam ignis removent, inducerent locum illum, & ſtatum medium expertem culpæ, & pœnæ inter regnum Dei, & damnationem æternam, qualem fabulabantur Pelagiani,

Falſa, temeraria, in ſcholas catholicas injurioſa.

De Sacramentis, ac primum de forma Sacramentali cum adjuncta conditione.

De Bapt. §. 12.

XXVII. Deliberatio Synodi, qua prætextu adhæſionis ad antiquos Canones in caſu dubii Baptiſmatis propoſitum ſuum declarat de omittenda formæ conditionalis mentione,

Digitized by Google

Temeraria, praxi, legi, auctoritati Eccleſiæ contraria.

De participatione Victimæ in sacrificio Miſſæ.

De Euch. §. 6.

XXVIII. Propoſitio Synodi, qua poſtquam ſtatuit *Victimæ participationem eſſe partem ſacrificio eſſentialem*, ſubjungit, *non tamen ſe damnare ut illicitas Miſſas illas, in quibus adſtantes ſacramentaliter non communicant, ideo quia iſti participant licet minus perfecte de ipſa Victima, ſpiritu illam recipiendo;*

Quatenus inſinuat ad Sacrificii eſſentiam deeſſe aliquid in eo ſacrificio, quod peragatur ſive nullo adſtante, ſive adſtantibus, qui nec ſacramentaliter, nec ſpiritaliter de victima participant: & quaſi damnandæ eſſent ut illicitæ Miſſæ illæ, in quibus ſolo Sacerdote communicante, nemo adſit, qui ſive ſacramentaliter, ſive ſpiritaliter communicet,

Falſa, erronea, de hæreſi ſuſpecta, eamque ſapiens.

De Ritus Conſecrationis efficacia.

De Euch. §. 2.

XXIX. Doctrina Synodi, qua parte tradere inſtituens fidei doctrinam de ritu Conſecrationis, remotis quæſtionibus ſcholaſticis circa modum, quo Chriſtus eſt in Euchariſtia, a quibus Parochos docendi munere fungentes abſtinere hortatur, duobus his tantum propoſitis: 1. Chriſtum poſt conſecrationem vere, realiter, ſubſtantialiter eſſe ſub ſpeciebus: 2. Tunc omnem panis, & vini ſubſtantiam ceſſare ſolis remanentibus ſpeciebus, prorſus omittit ullam mentionem facere tranſubſtantiationis, ſeu converſionis totius ſubſtantiæ panis in Corpus, & totius ſubſtantiæ vini in Sanguinem, quam velut articulum fidei Tridentinum Concilium definivit, & quæ in ſolemni Fidei profeſſione continetur;

Quatenus per inconſultam iſtiuſmodi, ſuſpicioſamque omiſſionem notitia ſubtrahitur tum articuli ad fidem pertinentis, tum etiam vocis ab Eccleſia conſecratæ ad illius tuendam profeſſionem adverſus hæreſes, tenditque adeo ad ejus oblivionem inducendam, quaſi ageretur de quæſtione mere ſcholaſtica,

Perniciofa, derogans expoſitioni veritatis catholicæ circa Dogma tranſubſtantiationis, favens hæreticis.

De applicatione fructus Sacrificii.

De Euch. §. 8.

XXX. Doctrina Synodi, qua dum profitetur *credere Sacrificii oblationem extendere ſe ad omnes, ita tamen ut in Liturgia fieri poſſit ſpecialis commemoratio aliquorum tam vivorum, quam defunctorum, precando Deum peculiariter pro ipſis*; dein continuo ſubjicit: *Non tamen quod credamus in arbitrio eſſe Sacerdotis applicare fructus Sacrificii cui vult; immo damnamus hunc errorem velut magnopere offendentem jura Dei, qui ſolus diſtribuit fructus Sacrificii cui vult, & ſecundum menſuram, quæ ipſi placet*: Unde & conſequenter traducit velut *falſam opinionem invectam in populum, quod illi, qui eleemoſynam ſubminiſtrant Sacerdoti ſub conditione, quod celebret unam Miſſam, ſpecialem fructum ex ea percipiant;*

Sic intellecta, ut præter peculiarem commemorationem, & orationem ſpecialis ipſa oblatio, ſeu applicatio Sacrificii, quæ fit a Sacerdote, non magis profit, cæteris paribus, illis, pro quibus applicatur, quam aliis quibuſque; quaſi nullus ſpecialis fructus proveniret ex ſpeciali applicatione, quam pro determinatis perſonis, aut perſonarum ordinibus faciendam commendat, ac præcipit Eccleſia, ſpeciatim a Paſtoribus pro ſuis ovibus: quod velut ex Divino præcepto deſcendens a ſacra Tridentina Synodo diſerte eſt expreſſum,

Seſſ. 23. c. 1. de Reform.
Bened. XIV. Conſtit. *Cum ſemper oblatas*. §. 2.

Falſa, temeraria, perniciofa, Eccleſiæ injurioſa, inducens in errorem alias damnatum in Wicleffo.

De convenienti ordine in cultu ſervando.

De Euch. §. 5.

XXXI. Propoſitio Synodi enuntians conveniens eſſe pro Divinorum Officiorum ordine, & antiqua conſuetudine, ut in uno-

Digitized by Google

quoque Templo unum tantum ſit Altare, ſibique adeo placere morem illum reſtituere,

Temeraria, perantiquo, pio, multis abhinc ſæculis in Eccleſia præſertim Latina vigenti, & probato mori injurioſa.

Ibid.

XXXII. Item præſcriptio vetans, ne ſuper Altaria ſacrarum Reliquiarum thecæ, floreſve apponantur,

Temeraria, pio, ac probato Eccleſiæ mori injurioſa.

Ibid. §. 6.

XXXIII. Propoſitio Synodi, qua cupere ſe oſtendit, ut cauſæ tollerentur, per quas ex parte inducta eſt oblivio principiorum ad Liturgiæ ordinem ſpectantium, *revocando illam ad majorem rituum ſimplicitatem, eam vulgari lingua exponendo, & elata voce proferendo;*

Quaſi vigens ordo Liturgiæ ab Eccleſia receptus, & probatus aliqua ex parte manaſſet ex oblivione principiorum, quibus illa regi debet,

Temeraria, piarum aurium offenſiva, in Eccleſiam contumelioſa, favens hæreticorum in eam conviciis.

De Ordine Pœnitentiæ.

De Pænit. §. 7.

XXXIV. Declaratio Synodi, qua poſtquam præmiſit ordinem pœnitentiæ Canonicæ ſic ad Apoſtolorum exemplum ab Eccleſia ſtatutum fuiſſe, ut eſſet communis omnibus, nec tantum pro punitione culpæ, ſed præcipue pro diſpoſitione ad gratiam, ſubdit, ſe *in ordine illo mirabili, & auguſto totam agnoſcere dignitatem Sacramenti adeo neceſſarii, liberam a ſubtilitatibus, quæ ipſi decurſu temporis adjunctæ ſunt;*

Quaſi per ordinem, quo ſine peracto canonicæ pœnitentiæ curſu hoc Sacramentum per totam Eccleſiam adminiſtrari conſuevit, illius fuiſſet dignitas imminuta,

Temeraria, ſcandaloſa, inducens in contemptum dignitatis Sacramenti, prout per Eccleſiam totam conſuevit adminiſtrari, Eccleſiæ ipſi injurioſa.

De Pænit. §. 10. n. 4.

XXXV. Propoſitio his verbis concepta: *Si Caritas in principio ſemper debilis eſt, de via ordinaria ad obtinendum augmentum hujus Caritatis, oportet ut Sacerdos præcedere faciat eos actus humiliationis, & pœnitentiæ, qui fuerunt omni ætate ab Eccleſia commendati: redigere hos actus ad paucas orationes, aut ad aliquod jejunium poſt jam collatam abſolutionem videtur potius materiale deſiderium conſervandi huic Sacramento nudum nomen pœnitentiæ, quam medium illuminatum, & aptum ad augendum illum fervorem caritatis, qui debet præcedere abſolutionem: Longe quidem abſumus ab improbanda praxi imponendi pœnitentias etiam poſt abſolutionem adimplendas: Si omnia noſtra bona opera ſemper adjunctos habent noſtros defectus, quanto magis vereri debemus, ne plurimas imperfectiones admiſerimus in difficillimo, & magni momenti opere noſtræ reconciliationis?*

Quatenus innuit pœnitentias, quæ imponuntur adimplendæ poſt abſolutionem, ſpectandas potius eſſe velut ſupplementum pro defectibus admiſſis in opere noſtræ reconciliationis, quam ut pœnitentias vere Sacramentales, & ſatisfactorias pro peccatis confeſſis: quaſi ut vera ratio Sacramenti non nudum nomen ſervetur, oporteat de via ordinaria, ut actus humiliationis, & pœnitentiæ, qui imponuntur per modum ſatisfactionis Sacramentalis, præcedere debeant abſolutionem,

Falſa, temeraria, communi praxi Eccleſiæ injurioſa, inducens in errorem hæreticali nota in Petro de Osma confixum.

De prævia neceſſaria diſpoſitione pro admittendis pœnitentibus ad reconciliationem.

De Grat. §. 15.

XXXVI. Doctrina Synodi, qua poſtquam præmiſit: *Quando habebuntur ſigna non æquivoca amoris Dei dominantis in corde hominis, poſſe illum merito judicari dignum, qui admittatur ad participationem Sanguinis Jeſu Chriſti, quæ fit in Sacramentis,*

Digitized by Google

ſubdit, *ſuppoſititias converſiones, quæ fiunt per attritionem, nec efficaces eſſe ſolere, nec durabiles*: Conſequenter *Paſtorem Animarum debere inſiſtere ſignis non æquivocis caritatis dominantis, antequam admittat ſuos pœnitentes ad Sacramenta*, quæ ſigna, ut deinde tradit (§. 17.) *Paſtor deducere poterit ex ſtabili ceſſatione a peccato, & fervore in operibus bonis*, quem inſuper fervorem *caritatis* perhibet (*de Pœnit.* §. 10.) velut diſpoſitionem, quæ *debet præcedere abſolutionem*;

Sic intellecta, ut non ſolum Contritio imperfecta, quæ paſſim attritionis nomine donatur, etiam quæ juncta ſit cum dilectione, qua homo incipit diligere Deum tamquam omnis juſtitiæ fontem, nec modo Contritio caritate formata, ſed & fervor caritatis dominantis, & ille quidem diuturno experimento per fervorem in operibus bonis probatus, generaliter, & abſolute requiratur, ut homo ad Sacramenta, & ſpeciatim pœnitentes ad abſolutionis beneficium admittantur,

Falſa, temeraria, quietis animarum perturbativa, tutæ, ac probatæ in Eccleſia praxi contraria, Sacramenti efficaciæ detrahens, & injurioſa.

De auctoritate abſolvendi.

De Pœnit. §. 10. *n.* 6.

XXXVII. Doctrina Synodi, quæ de auctoritate abſolvendi accepta per ordinationem enuntiat, *poſt inſtitutionem Diœceſium, & Parochiarum conveniens eſſe, ut quiſque judicium hoc exerceat ſuper perſonas ſibi ſubditas ſive ratione territorii, ſive jure quodam perſonali*, propterea quod *aliter confuſio induceretur, & perturbatio*;

Quatenus poſt inſtitutas Diœceſes, & Parochias enuntiat tantummodo, *conveniens eſſe ad præcavendam confuſionem, ut abſolvendi poteſtas exerceatur ſuper Subditos*; ſic intellecta tamquam ad validum uſum hujus poteſtatis non ſit neceſſaria ordinaria, vel ſubdelegata illa juriſdictio, ſine qua Tridentinum declarat nullius momenti eſſe abſolutionem a Sacerdote prolatam,

Falsa, temeraria, pernicioſa, Tridentino contraria, & injurioſa, erronea.

Ibid. §. 11.

XXXVIII. Item doctrina, qua poſtquam Synodus profeſſa eſt, *ſe non poſſe non admirari illam adeo venerabilem diſciplinam antiquitatis, quæ*, ut ait, *ad pœnitentiam non ita facile, & forte numquam eum admittebat, qui poſt primum peccatum, & primam reconciliationem relapſus eſſet in culpam*, ſubjungit, *per timorem perpetuæ excluſionis a communione, & pace, etiam in articulo mortis magnum frænum illis injectum iri, qui parum conſiderant malum peccati, & minus illud timent*,

Contraria Can. 13. Concilii Nicæni I., Decretali Innocentii I. ad Exuperium Tholos., tum & Decretali Cæleſtini I. ad Epiſcopos Viennen. & Narbonen. Provinciæ, redolens pravitatem, quam in ea Decretali ſanctus Pontifex exhorret.

De peccatorum venialium confeſſione.

De Pœnit. §. 12.

XXXIX. Declaratio Synodi de peccatorum venialium confeſſione, quam optare ſe ait non tantopere frequentari, ne nimium contemptibiles reddantur ejuſmodi confeſſiones,

Temeraria, pernicioſa, Sanctorum, ac piorum praxi a S. Conc. Trid. probatæ contraria.

De Indulgentiis.

De Pœnit. §. 16.

XL. Propoſitio aſſerens, *indulgentiam ſecundum ſuam præciſam notionem aliud non eſſe quam remiſſionem partis ejus pœnitentiæ, quæ per Canones ſtatuta erat peccanti*;

Quaſi indulgentia præter nudam remiſſionem pœnæ Canonicæ non etiam valeat ad remiſſionem pœnæ temporalis pro peccatis actualibus debitæ apud Divinam juſtitiam,

Falſa, temeraria, Chriſti meritis

Digitized by Google

injurioſa, dudum in Art. 19. Lutheri damnata.

Ibid.

XLI. Item in eo quod ſubditur, *Scholaſticos ſuis ſubtilitatibus inflatos invexiſſe theſaurum male intellectum meritorum Chriſti, & Sanctorum, & claræ notioni abſolutionis a pœna canonica ſubſtituiſſe confuſam, & falſam applicationis meritorum;*

Quaſi theſauri Eccleſiæ, unde Papa dat indulgentias, non ſint merita Chriſti, & Sanctorum,

Falſa, temeraria, Chriſti, & Sanctorum meritis injurioſa, dudum in Art. 17. Lutheri damnata.

Ibid.

XLII. Item in eo quod ſuperaddit, *luctuoſius adhuc eſſe quod chimærica iſthæc applicatio transferri volita ſit in defunctos,*

Falſa, temeraria, piarum aurium offenſiva, in Romanos Pontifices, & in praxim, & sensum univerſalis Ecclesiæ injurioſa, inducens in errorem hæreticali. nota in Petro de Oſma confixum, iterum damnatum in Art. 22. Lutheri.

Ibid.

XLIII. In eo demum quod impudentiſſime invehitur in Tabellas indulgentiarum, Altaria privilegiata &c.,

Temeraria, piarum aurium offensiva, ſcandaloſa, in Summos Pontifices, atque in praxim tota Ecclesia frequentatam contumelioſa.

De reſervatione Caſuum.

De Pœnit. §. 19.

XLIV. Propoſitio Synodi aſſerens, *reſervationem caſuum nunc temporis aliud non eſſe quam improvidum ligamen pro inferioribus Sacerdotibus, & ſonum ſenſu vacuum pro pœnitentibus aſſuetis non admodum curare hanc reſervationem,*

Falſa, temeraria, male ſonans, pernicioſa, Concilio Tridentino contraria, ſuperioris hierarchicæ poteſtatis læsiva.

Ibid.

XLV. Item de ſpe quam oſtendit fore, *ut reformato Rituali, & ordine pœnitentiæ nullum amplius locum habituræ ſint hujuſmodi reſervationes;*

Prout attenta generalitate verborum innuit per reformationem Ritualis, & ordinis pœnitentiæ factam ab Epiſcopo, vel Synodo aboleri poſſe Caſus, quos Tridentina Synodus (Seſs. 14. c. 7.) declarat Pontifices Maximos potuiſſe pro ſuprema Poteſtate ſibi in univerſa Eccleſia tradita peculiari ſuo judicio reſervare,

Propositio falſa, temeraria, Concilio Tridentino, & summorum Pontificum auctoritati derogans, & injurioſa.

De Cenſuris.

De Pœnit. §§. 20. 22.

XLVI. Propoſitio aſſerens, *effectum excommunicationis exteriorem dumtaxat eſſe, quia tantummodo natura ſua excludit ab exteriore communicatione Eccleſiæ;*

Quaſi excommunicatio non ſit pœna ſpiritualis, ligans in cælo, animas obligans,

Ex S. Aug. Ep. 250. Auxilio Epiſcopo. Tract. 50. in Johan. n. 12.

Falſa, pernicioſa, in Art. 23. Lutheri damnata, ad minus erronea.

§§. 21. 23.

XLVII. Item quæ tradit, neceſſarium eſſe juxta leges naturales, & Divinas, ut ſive ad excommunicationem, ſive ad ſuſpenſionem præcedere debeat examen perſonale, atque adeo ſententias dictas *ipſo facto*, non aliam vim habere, niſi ſeriæ comminationis ſine ullo actuali effectu,

Falſa, temeraria, pernicioſa, Ecclesiæ poteſtati injurioſa, erronea.

§. 22.

XLVIII. Item quæ pronuntiat, *inutilem, ac vanam eſſe formulam nonnullis abhinc ſæculis inductam abſolvendi generaliter ab excommunicationibus, in quas Fidelis incidere potuiſſet,*

Digitized by Google

Falſa, temeraria, praxi Eccleſiæ injurioſa.

§. 24.

XLIX. Item quæ damnat ut nullas, & invalidas *ſuſpenſiones ex informata conſcientia*.

Falſa, pernicioſa, in Trid. injurioſa.

Ibid.

L. Item in eo quod inſinuat ſoli Epiſcopo fas non eſſe uti poteſtate, quam tamen ei defert Tridentinum (Seſs. 14. c. 1. de Ref.) ſuſpenſionis *ex informata conſcientia* legitime infligendæ,

Jurisdictionis Prælatorum Eccleſiæ læsiva.

De Ordine.

De Ordine §. 4.

LI. Doctrina Synodi, quæ perhibet, in promovendis ad Ordines hanc de more, & inſtituto veteris diſciplinæ rationem ſervari conſueviſſe, ut *ſi quis Clericorum diſtinguebatur ſanctitate vitæ, & dignus æſtimabatur, qui ad Ordines sacros aſcenderet, ille ſolitus erat promoveri ad Diaconatum, vel Sacerdotium, etiamſi inferiores Ordines non ſuſcepiſſet: neque tum talis Ordinatio dicebatur per ſaltum, ut poſtea dictum eſt;*

§. 5.

LII. Item quæ innuit non alium titulum Ordinationum fuiſſe, quam deputationem ad aliquod ſpeciale Miniſterium, qualis præſcripta eſt in Concilio Calcedonenſi: ſubjungens (§. 6.), quamdiu Eccleſia ſeſe his principiis in delectu sacrorum Miniſtrorum conformavit, Eccleſiaſticum Ordinem floruiſſe; verum beatos illos dies tranſiiſſe, novaque principia ſubinde introducta, quibus corrupta fuit diſciplina in delectu Miniſtrorum Sanctuarii;

§. 7.

LIII. Item quod inter hæc ipſa corruptionis principia refert, quod receſſum ſit a vetere inſtituto, quo, ut ait (§. 3.), Eccleſia inſiſtens Apoſtoli veſtigiis neminem ad Sacerdotium admittendum ſtatuerat, niſi qui conſervaſſet innocentiam baptiſmalem;

Quatenus innuit corruptam fuiſſe diſciplinam per decreta, & inſtituta,

1. Sive quibus Ordinationes per ſaltum vetitæ ſunt,

2. Sive quibus pro Eccleſiarum neceſſitate, & commoditate probatæ ſunt Ordinationes ſine titulo ſpecialis officii, velut ſpeciatim a Tridentino Ordinatio ad titulum patrimonii: ſalva obedientia, qua ſic Ordinati Eccleſiarum neceſſitatibus deſervire debent iis obeundis officiis, quibus pro loco, ac tempore ab Epiſcopo admoti fuerint, quemadmodum ab Apoſtolicis temporibus in primitiva Eccleſia fieri conſuevit,

3. Sive quibus jure canonico facta eſt criminum diſtinctio, quæ delinquentes reddunt irregulares: quaſi per hanc diſtinctionem Eccleſia receſſerit a ſpiritu Apoſtoli, non excludendo generaliter, & indiſtincte ab Eccleſiaſtico Miniſterio omnes quoſcumque, qui baptiſmalem innocentiam non conſervaſſent,

Doctrina ſingulis ſuis partibus falſa, temeraria, Ordinis pro Eccleſiarum neceſſitate, & commoditate inducti perturbativa, in diſciplinam per Canones, & ſpeciatim per Trid. Decreta probatam injurioſa.

§. 13.

LIV. Item quæ velut turpem abuſum notat umquam prætendere eleemoſynam pro celebrandis Miſſis, & Sacramentis adminiſtrandis, ſicuti & accipere quemlibet proventum dictum *Stolæ*, & generatim quodcumque ſtipendium & honorarium, quod ſuffragiorum, aut cujuslibet Parochialis functionis occaſione offerretur;

Quaſi turpis abuſus crimine notandi eſſent Miniſtri Eccleſiæ, dum ſecundum receptum, & probatum Eccleſiæ morem, & inſtitutum utuntur jure promulgato ab Apoſtolo accipiendi temporalia ab his, quibus ſpiritualia miniſtrantur,

Falſa, temeraria, Eccleſiaſtici, ac Paſtoralis juris læſiva, in Eccleſiam, ejuſque Miniſtros injurioſa.

§. 14.

LV. Item qua vehementer optare ſe profitetur, ut aliqua ratio inveniretur minutuli Cleri (quo nomine inferiorum ordinum Clericos deſignat) a Cathedralibus, &

Digitized by Google

Collegiatis ſubmovendi, providendo aliter, nempe per probos, & provectioris ætatis Laicos, congruo aſſignato ſtipendio, miniſterio inſerviendi Miſſis, & aliis Officiis velut Acolythi &c. ut olim, inquit, fieri ſolebat, quando ejus generis Officia, non ad meram ſpeciem pro majoribus ordinibus ſuſcipiendis redacta erant;

Quatenus reprehendit inſtitutum, quo cavetur, ut *minorum Ordinum functiones per eos tantum præſtentur, exerceanturve, qui in illis conſtituti, adſcriptive ſunt* (Concil. Prov. IV. Mediol.): idque ad mentem Tridentini (Seſs. 23. c. 17.), *ut ſanctorum Ordinum a Diaconatu ad Oſtiariatum functiones ab Apoſtolicis temporibus in Eccleſia laudabiliter receptæ, & in pluribus locis aliquandiu intermiſſæ juxta ſacros Canones revocentur, nec ab hæreticis tamquam otioſæ traducantur*,

Suggeſtio temeraria, piarum aurium offenſiva, Eccleſiaſtici Miniſterii perturbativa, ſervandæ, quoad fieri poteſt, in celebrandis Myſteriis decentiæ imminutiva, in Minorum Ordinum munera, & functiones, tum in diſciplinam per Canones, & ſpeciatim per Trid. probatam injurioſa, favens hæreticorum in eam conviciis, & calumniis.

§. 18.

LVI. Doctrina, quæ ſtatuit conveniens videri in impedimentis Canonicis, quæ proveniunt ex delictis in jure expreſſis ullam umquam nec concedendam, nec admittendam eſſe diſpenſationem,

Æquitatis, & moderationis canonicæ a ſacro Concilio Tridentino probatæ læſiva, auctoritati, & juribus Eccleſiæ derogans.

Ibid. §. 22.

LVII. Præſcriptio Synodi, quæ generaliter, & indiſcriminatim velut abuſum rejicit quamcumque diſpenſationem, ut plus quam unum reſidentiale Beneficium uni, eidemque conferatur: Item in eo quod ſubjungit, certum ſibi eſſe juxta Eccleſiæ ſpiritum plus quam uno Beneficio tametſi ſimplici neminem frui poſſe,

Pro ſua generalitate derogans moderationi Tridentini Seſs. 7. c. 5. & Seſs. 24. c. 17.

De Sponſalibus, & Matrimonio.

Libell. Memor. circa Sponſalia &c. §. 1.

LVIII. Propoſitio, quæ ſtatuit Sponſalia proprie dicta actum mere civilem continere, qui ad Matrimonium celebrandum diſponit, eademque Civilium legum præſcripto omnino ſubjacere;

Quaſi actus diſponens ad Sacramentum non ſubjaceat ſub hac ratione juri Eccleſiæ,

Falſa, Juris Eccleſiæ quoad effectus etiam e Sponſalibus vi Canonicarum ſanctionum profluentes læſiva, diſciplinæ ab Eccleſia conſtitutæ derogans.

De Matrim. §§. 7. 11. 12.

LIX. Doctrina Synodi aſſerens, *ad Supremam Civilem Poteſtatem dumtaxat originarie ſpectare contractui Matrimonii apponere impedimenta ejus generis, quæ ipſum nullum reddunt, dicunturque dirimentia*, quod *jus originarium* præterea dicitur eum *jure diſpenſandi eſſentialiter connexum*, ſubjungens *ſuppoſito aſſenſu, vel conniventia Principum potuiſſe Eccleſiam juſte conſtituere impedimenta dirimentia ipſum contractum Matrimonii*;

Quaſi Eccleſia non ſemper potuerit, ac poſſit in Chriſtianorum Matrimoniis jure proprio impedimenta conſtituere, quæ Matrimonium non ſolum impediant, ſed & nullum reddant quoad vinculum, quibus Chriſtiani obſtricti teneantur etiam in terris infidelium, in iiſdemque diſpenſare,

Canonum 3. 4. 9. 12. Seſs. 24. Conc. Trid. everſiva, hæretica.

Cit. Libel. Memor. circa Sponſal. §. 10.

LX. Item rogatio Synodi ad Poteſtatem Civilem, ut *e numero impedimentorum tollat cognationem ſpiritualem, atque illud quod dicitur publicæ honeſtatis, quorum origo reperitur in Collectione Juſtiniani*, tum ut *reſtringat impedimentum affinitatis, & cognationis ex quacumque licita, aut illicita conjunctione provenientis ad quartum gradum juxta civilem computationem per*

Digitized by Google

lineam lateralem, & obliquam, ita tamen ut ſpes nulla relinquatur diſpenſationis obtinendæ;

Quatenus Civili Poteſtati jus attribuit ſive abolendi, ſive reſtringendi impedimenta Eccleſiæ auctoritate conſtituta, vel comprobata: item qua parte ſupponit Eccleſiam per Poteſtatem Civilem ſpoliari poſſe jure ſuo diſpenſandi ſuper impedimentis ab ipſa conſtitutis, vel comprobatis,

Libertatis, ac poteſtatis Eccleſiæ ſubverſiva, Tridentino contraria, ex hæreticali ſupra damnato principio profecta.

De Officiis, Exercitationibus, Inſtitutionibus ad religioſum cultum pertinentibus,

Et primum de adoranda Humanitate Chriſti.

De Fide §. 3.

LXI. Propoſitio, quæ aſſerit, *adorare directe Humanitatem Chriſti, magis vero aliquam ejus partem fore ſemper honorem Divinum datum Creaturæ;*

Quatenus per hoc verbum *directe* intendat reprobare adorationis cultum, quem Fideles dirigunt ad Humanitatem Chriſti, perinde ac ſi talis adoratio, qua Humanitas, ipſaque caro vivifica Chriſti adoratur non quidem propter ſe, & tamquam nuda caro, ſed prout unita Divinitati, foret honor Divinus impertitus creaturæ, & non potius una, eademque adoratio, qua Verbum incarnatum cum propria ipſius carne adoratur,

Ex Concil. C. P. V. Gen. Can. 9.

Falſa, captioſa, pio, ac debito cultui Humanitati Chriſti a Fidelibus præſtito, ac præſtando detrahens, & injurioſa.

De Orat. §. 10.

LXII. Doctrina, quæ devotionem erga ſacratiſſimum Cor Jeſu rejicit inter devotiones, quas notat velut novas, erroneas, aut ſaltem periculoſas;

Intellecta de hac devotione, qualis eſt ab Apoſtolica Sede probata,

Falſa, temeraria, pernicioſa, piarum aurium offenſiva, in Apoſtolicam Sedem injurioſa.

De Orat. §. 10. *Et Append. n.* 32.

LXIII. Item in eo quod Cultores Cordis Jeſu hoc etiam nomine arguit, quod non advertant ſanctiſſimam Carnem Chriſti, aut ejus partem aliquam, aut etiam Humanitatem totam cum ſeparatione, aut præciſione a Divinitate adorari non poſſe cultu latriæ;

Quaſi Fideles Cor Jeſu adorarent cum ſeparatione vel præciſione a Divinitate, dum illud adorant, ut eſt Cor Jesu, Cor nempe Perſonæ Verbi, cui inſeparabiliter unitum eſt, ad eum modum, quo exangue Corpus Chriſti in triduo mortis ſine ſeparatione, aut præciſione a Divinitate adorabile fuit in ſepulchro,

Captioſa, in Fideles Cordis Chriſti Cultores injurioſa.

De ordine præſcripto in piis exercitationibus obeundis.

De Orat. §. 14. *Append. n.* 34.

LXIV. Doctrina, quæ velut ſuperſtitioſam univerſe notat *quamcumque efficaciam, quæ ponatur in determinato numero precum, & piarum ſalutationum;*

Tamquam ſuperſtitioſa cenſenda eſſet efficacia, quæ ſumitur non ex numero in ſe ſpectato, ſed ex præſcripto Eccleſiæ certum numerum precum, vel externarum actionum præfinientis pro indulgentiis conſequendis, pro adimplendis pœnitentiis, & generatim pro ſacro, & religioſo cultu rite, & ex ordine peragendo,

Falſa, temeraria, ſcandaloſa, pernicioſa, pietati Fidelium injurioſa, Eccleſiæ auctoritati derogans, erronea.

De Pœnit. §. 10.

LXV. Propoſitio enuntians, *irregularem ſtrepitum novarum inſtitutionum, quæ dictæ ſunt Exercitia, vel Miſſiones ... forte numquam, aut ſaltem perraro eo pertingere, ut abſolutam converſionem operentur, & exteriores illos commotionis actus, qui apparuere, nil aliud fuiſſe, quam tranſeuntia naturalis concuſſionis fulgura,*

Digitized by Google

Temeraria, male ſonans, pernicioſa, mori pie, ſalutariter per Eccleſiam frequentato, & in verbo Dei fundato injurioſa.

De modo jungendæ vocis Populi cum voce Eccleſiæ in precibus publicis.

De Orat. §. 24.

LXVI. Propoſitio aſſerens, *fore contra Apoſtolicam praxim, & Dei conſilia, niſi Populo faciliores viæ pararentur vocem ſuam jungendi cum voce totius Eccleſiæ;*

Intellecta de uſu vulgaris linguæ in liturgicas preces inducendæ,

Falſa, temeraria, ordinis pro Myſteriorum celebratione præſcripti perturbativa, plurium malorum facile productrix.

De lectione ſacræ Scripturæ.

Ex nota in fine Decr. de Gratia.

LXVII. Doctrina perhibens a lectione ſacrarum Scripturarum *nonniſi veram impotentiam excuſare*, ſubjungens ultro ſe prodere obſcurationem, quæ ex hujuſce præcepti neglectu orta eſt ſuper primarias veritates religionis,

Falſa, temeraria, quietis animarum perturbativa, alias in Queſnellio damnata.

De proſcriptis libris in Eccleſia publice legendis.

De Orat. §. 29.

LXVIII. Laudatio, qua ſummopere Synodus commendat Queſnellii Commentationes in novum Teſtamentum, aliaque aliorum Queſnellianis erroribus faventium opera, licet proſcripta, eademque Parochis proponit, ut ea tamquam ſolidis religionis principiis referta in ſuis quiſque Paræciis Populo poſt reliquas functiones perlegant,

Falſa, ſcandaloſa, temeraria, ſeditioſa, Eccleſiæ injurioſa, Schiſma fovens, & hæreſim.

De Sacris Imaginibus.

De Orat. §. 17.

LXIX. Præſcriptio, quæ generaliter, & indiſtincte inter Imagines ab Eccleſia auferendas, velut rudibus erroris occaſionem præbentes, notat Imagines Trinitatis incomprehenſibilis,

Propter ſui generalitatem temeraria, ac pio per Eccleſiam frequentato mori contraria, quaſi nullæ extent Imagines ſanctiſſimæ Trinitatis communiter approbatæ, ac tuto permittendæ.

Ex Brevi *Sollicitudini noſtræ*. Benedicti XIV. an. 1745.

LXX. Item doctrina, & præſcriptio generatim reprobans omnem ſpecialem Cultum, quem alicui ſpeciatim Imagini ſolent Fideles impendere, & ad ipſam potius quam ad aliam confugere,

Temeraria, pernicioſa, pio per Eccleſiam frequentato mori, tum & illi Providentiæ ordini injurioſa, quo *ita Deus nec in omnibus memoriis Sanctorum iſta fieri voluit, qui dividit propria unicuique prout vult.*

Ex S. Aug. Ep. 78. Clero, Senioribus, & univerſæ Plebi Eccleſiæ Hipponen.

LXXI. Item quæ vetat ne Imagines præſertim B. Virginis ullis titulis diſtinguantur præterquam denominationibus, quæ ſint analogæ Myſteriis, de quibus in ſacra Scriptura expreſſa fit mentio;

Quaſi nec adſcribi poſſent Imaginibus piæ aliæ denominationes, quas vel in ipſiſmet publicis precibus Eccleſia probat, & commendat,

Temeraria, piarum aurium offenſiva, venerationi B. præſertim Virgini debitæ injurioſa.

LXXII. Item quæ velut abuſum extirpari vult morem, quo velatæ aſſervantur certæ Imagines,

Digitized by Google

Temeraria, frequentato in Eccleſia, & ad Fidelium pietatem fovendam inducto mori contraria.

De Feſtis.

Libell. Memorial. pro Feſt. reform. §. 3.

LXXIII. Propoſitio enuntians novorum Feſtorum inſtitutionem ex neglectu in veteribus obſervandis, & ex falſis notionibus naturæ, & finis earumdem Solemnitatum originem duxiſſe,

Falſa, temeraria, ſcandaloſa, Eccleſiæ injurioſa, favens hæreticorum in dies Feſtos per Eccleſiam celebratos conviciis.

Ibid. §. 8.

LXXIV. Deliberatio Synodi de transferendis in diem Dominicum Feſtis per annum inſtitutis: idque pro jure, quod perſuaſum ſibi eſſe ait Epiſcopo competere ſuper diſciplinam Eccleſiaſticam in ordine ad res mere ſpirituales; ideoque & præceptum Miſſæ audiendæ abrogandi diebus, in quibus ex priſtina Eccleſiæ lege viget etiamnum id præceptum: tum etiam in eo, quod ſuperaddit de transferendis in Adventum Epiſcopali auctoritate jejuniis per annum ex Eccleſiæ præcepto ſervandis;

Quatenus adſtruit Epiſcopo fas eſſe jure proprio transferre dies ab Eccleſia præceptos pro Feſtis, jejuniiſve celebrandis: aut indictum Miſſæ audiendæ præceptum abrogare,

Propoſitio falſa, juris Conciliorum Generalium, & Summorum Pontificum læſiva, ſcandaloſa, Schiſmati favens.

De juramentis.

Libell. Memorial. pro Juram. reform. §. 5.

LXXV. Doctrina, quæ perhibet beatis temporibus naſcentis Eccleſiæ juramenta viſa eſſe a documentis Divini præceptoris, atque ab aurea Evangelica ſimplicitate adeo aliena, ut *ipſummet jurare ſine extrema, & ineluctabili neceſſitate reputatus fuiſſet actus irreligioſus, homine Chriſtiano indignus*: Inſuper *continuatam Patrum ſeriem demonſtrare juramenta communi ſenſu pro vetitis habita fuiſſe*: Indeque progreditur ad improbanda juramenta, quæ Curia Eccleſiaſtica, Juriſprudentiæ feudalis, ut ait, normam ſecuta in Inveſtituris, & in Sacris ipſis Epiſcoporum Ordinationibus adoptavit: Statuitque adeo implorandam a ſæculari Poteſtate legem pro abolendis juramentis, quæ in Curiis etiam Eccleſiaſticis exiguntur pro ſuſcipiendis muniis, & officiis, & generatim pro omni actu Curiali,

Falſa, Eccleſiæ injurioſa, juris Eccleſiaſtici læſiva, diſciplinæ per Canones inductæ, & probatæ ſubverſiva.

De Collationibus Eccleſiaſticis.

De Collat. Eccleſiaſt. §. 1.

LXXVI. Inſectatio, qua Synodus Scholaſticam exagitat, velut eam, *quæ viam aperuit inveniendis novis, & inter ſe diſcordantibus Syſtematibus, quoad veritates majoris pretii, ac demum adduxit ad probabiliſmum, & laxiſmum*;

Quatenus in Scholaſticam rejicit privatorum vitia, qui abuti ea potuerunt, aut abuſi ſunt,

Falſa, temeraria, in ſanctiſſimos Viros, & Doctores, qui magno catholicæ Religionis bono Scholaſticam excoluere injurioſa, favens infeſtis in eam hæreticorum conviciis.

Ibid.

LXXVII. Item in eo quod ſubdit, *mutationem formæ regiminis Eccleſiaſtici, qua factum eſt, ut Miniſtri Eccleſiæ in oblivionem venirent ſuorum jurium, quæ ſimul ſunt eorum obligationes, eo demum rem adduxiſſe, ut obliterari faceret primitivas notiones Miniſterii Eccleſiaſtici, & ſollicitudinis paſtoralis*;

Quaſi per mutationem regiminis congruentem diſciplinæ in Eccleſia conſtitutæ, & probatæ obliterari unquam potuerit, & amitti primitiva notio Eccleſiaſtici Miniſterii, paſtoraliſve ſollicitudinis.

Propoſitio falſa, temeraria, erronea.

§. 4.

LXXVIII. Præſcriptio Synodi de ordine re-

rum tractandarum in Collationibus, qua poſteaquam præmiſit, *in quolibet articulo diſtinguendum id quod pertinet ad fidem, & ad eſſentiam religionis ab eo quod eſt proprium diſciplinæ*, ſubjungit, *in hac ipſa* (diſciplina) *diſtinguendum quod eſt neceſſarium, aut utile ad retinendos in ſpiritu fideles ab eo quod eſt inutile, aut oneroſius, quam libertas filiorum novi fœderis patiatur, magis vero ab eo, quod eſt periculoſum aut noxium, utpote inducens ad Superſtitionem, & Materialiſmum*;

Quatenus pro generalitate verborum comprehendat, & præſcripto examini ſubjiciat etiam diſciplinam ab Eccleſia conſtitutam, & probatam, quaſi Eccleſia, quæ ſpiritu Dei regitur, diſciplinam conſtituere poſſet non ſolum inutilem, & oneroſiorem, quam libertas Chriſtiana patiatur, ſed & periculoſam, noxiam, inducentem in Superſtitionem, & Materialiſmum,

Falſa, temeraria, ſcandaloſa, perniciosa, piarum aurium offenſiva, Eccleſiæ ac ſpiritui Dei, quo ipſa regitur, injurioſa, ad minus erronea.

Convicia adverſus aliquas Sententias in Scholis catholicis uſque adhuc agitatas.

Orat. ad Synod. §. 2.

LXXIX. Aſſertio, quæ conviciis, & contumeliis inſectatur ſententias in Scholis catholicis agitatas, & de quibus Apoſtolica Sedes nihil adhuc definiendum, aut pronunciandum cenſuit,

Falſa, temeraria, in Scholas catholicas injurioſa, debitæ Apoſtolicis Conſtitutionibus obedientiæ derogans.

De tribus regulis fundamenti loco a Synodo poſitis pro reform. Regularium.

Libell. Memorial. pro reform. Regularium §. 9.

LXXX. Regula 1. quæ ſtatuit univerſe, & indiſcriminatim *ſtatum Regularem, aut Monaſticum natura ſua componi non poſſe cum Animarum cura, cumque vitæ paſtoralis muneribus, nec adeo in partem venire poſſe Eccleſiaſticæ Hierarchiæ, quin ex adverſo pugnet cum ipſiusmet vitæ Monaſticæ principiis*,

Falſa, pernicioſa, in ſanctiſſimos Eccleſiæ Patres, & Præſules, qui regularis vitæ inſtituta cum Clericalis Ordinis muneribus conſociarunt, injurioſa, pio, vetuſto, probato Eccleſiæ mori, Summorumque Pontificum Sanctionibus contraria: *Quaſi Monachi quos morum gravitas, & vitæ, ac fidei inſtitutio ſancta commendat*, non rite, nec modo ſine Religionis offenſione, ſed & cum multa utilitate Eccleſiæ *Clericorum Officiis aggregentur*.

Ex S. Siricio Epiſt. Decret. ad Himerium Tarracon. c. 13.

LXXXI. Item in eo quod ſubjungit, sanctos Thomam, & Bonaventuram ſic in tuendis adverſus Summos homines Mendicantium inſtitutis verſatos eſſe, ut in eorum defenſionibus minor æſtus, accuratio major deſideranda fuiſſet,

Scandaloſa, in ſanctiſſimos Doctores injurioſa, impiis damnatorum Auctorum contumeliis favens.

LXXXII. Regula 2. *Multiplicationem Ordinum, ac diverſitatem naturaliter inferre perturbationem, & confuſionem*: Item in eo quod præmittit §. 4. *Regularium Fundatores*, qui poſt Monaſtica inſtituta prodierunt, *Ordines ſuperaddentes Ordinibus, Reformationes Reformationibus nihil aliud effeciſſe, quam primariam mali cauſam magis magiſque dilatare;*

Intellecta de Ordinibus, & Inſtitutis a ſancta Sede probatis, quaſi diſtincta piorum munerum varietas, quibus diſtincti Ordines addicti ſunt, natura ſua perturbationem, & confuſionem parere debeat,

Falſa, calumnioſa, in ſanctos Fundatores, eorumque fideles Alumnos, tum & in ipſos Summos Pontifices injurioſa.

Digitized by Google

LXXXIII. Regula 3. qua poſtquam præmiſit, *parvum Corpus degens intra Civilem Societatem, quin fere ſit pars ejuſdem, parvamque Monarchiam figit in ſtatu ſemper eſſe periculoſum*, ſubinde hoc nomine criminatur privata Monaſteria, communis Inſtituti vinculo ſub uno præſertim Capite conſociata, velut ſpeciales totidem Monarchias Civili Reipublicæ periculoſas, & noxias.

Falſa, temeraria, Regularibus Inſtitutis a ſancta Sede ad Religionis protectum approbatis injurioſa, favens hæreticorum in eadem Inſtituta inſectationibus, & calumniis.

De Syſtemate, ſeu Ordinationum complexione ducta ex allatis Regulis, & octo ſequentibus articulis comprehenſa pro reformatione Regularium.

§. 10.

LXXXIV. Art. 1. *De uno dumtaxat Ordine in Eccleſia retinendo, ac de ſeligenda præ cæteris Regula ſancti Benedicti, cum ob ſui præſtantiam, tum ob præclara illius Ordinis merita: ſic tamen ut in his, quæ forte occurrent temporum conditioni minus congrua, inſtituta vitæ ratio apud Portum regium lucem præferat ad explorandum quid addere, quid detrahere conveniat.*

2. Ne compotes fiant Eccleſiaſticæ Hierarchiæ, qui ſe huic Ordini adjunxerint, nec ad Sacros Ordines promoveantur, præterquam ad ſummum unus, vel duo, initiandi tamquam Curati, vel Capellani Monaſterii, reliquis in ſimplici Laicorum ordine remanentibus.

3. Unum tantum in unaquaque Civitate admittendum Monaſterium, idque extra mœnia Civitatis in locis abditioribus, & remotioribus collocandum.

4. Inter occupationes vitæ Monaſticæ pars ſua labori manuum inviolate ſervanda, relicto tamen congruo tempore Pſalmodiæ impendendo, aut etiam, ſi cui libuerit, litterarum ſtudio. Pſalmodia deberet eſſe moderata, quia nimia ejus prolixitas parit præcipitantiam, moleſtiam, evagationem. Quo plus auctæ ſunt Pſalmodiæ, Orationes, preces, tantumdem peræqua proportione omni tempore imminutus fervor eſt, ſanctitaſque Regularium.

5. Nulla foret admittenda diſtinctio Monachos inter ſive Choro, ſive Miniſteriis addictos; inæqualitas iſthæc graviſſimas omni tempore lites excitavit, ac diſcordias, & a Communitatibus Regularium ſpiritum caritatis expulit.

6. Votum perpetuæ ſtabilitatis numquam tolerandum. Non illud norant veteres Monachi, qui tamen Eccleſiæ conſolatio, & Chriſtianiſmi ornamentum extiterunt. Vota caſtitatis, paupertatis, & obedientiæ non admittentur inſtar communis, & ſtabilis regulæ. Si quis ea vota, aut omnia, aut aliqua facere voluerit, conſilium, & veniam ab Epiſcopo poſtulabit, qui tamen numquam permittet, ut perpetua ſint, nec anni fines excedent. Tantummodo facultas dabitur ea renovandi ſub iiſdem conditionibus.

7. Omnem Epiſcopus habebit inſpectionem in eorum vitam, ſtudia, progreſſum in pietate: Ad ipſum pertinebit Monachos admittere, & expellere, ſemper tamen accepto Contubernalium conſilio.

8. Regulares Ordinum, qui adhuc remanent, licet Sacerdotes in hoc Monaſterium admitti etiam poſſent, modo in ſilentio, & ſolitudine propriæ ſanctificationi vacare cuperent: quo caſu diſpenſationi locus fieret in generali Regula num. 2. ſtatuta, ſic tamen ne vitæ inſtitutionem ſequantur ab aliis diſcrepantem, adeo ut non plus quam una, aut ad ſummum duæ in diem Miſſæ celebrentur, ſatiſque cæteris Sacerdotibus eſſe debeat una cum Communitate concelebrare.

Item pro Reformatione Monialium.

§. 11.

Vota perpetua uſque ad Annum 40. aut 45. non admittenda. Moniales ſolidis exercitationibus, ſpeciatim labori addicendæ: A carnali ſpiritualitate, qua pleræque diſtinentur, avocandæ: Expendendum, utrum, quod ad ipſas attinet, ſatius foret Monaſterium in Civitate relinqui,

Syſtema vigentis, atque jam antiquitus probatæ, ac receptæ diſciplinæ ſubverſivum, pernicioſum, Conſtitutionibus Apoſtolicis, & plurium Conciliorum etiam Generalium, tum ſpeciatim Tri-

dentini Sanctionibus oppoſitum, & injurioſum, favens hæreticorum in Monaſtica Vota, & Regularia Inſtituta ſtabiliori Conſiliorum Evangelicorum profeſſioni addicta conviciis, & calumniis.

De Nationali Concilio convocando.

Libell. Memorial. pro convoc. Concil. National. §. 1.

LXXXV. Propoſitio enuntians qualemcumque cognitionem Eccleſiaſticæ Hiſtoriæ ſufficere, ut fateri quiſque debeat Convocationem Concilii Nationalis unam eſſe ex viis canonicis, qua finiantur in Eccleſia reſpectivarum Notionum controverſiæ ſpectantes ad Religionem;

Sic intellecta, ut controverſiæ ad fidem, & mores ſpectantes in Eccleſia quacumque ſubortæ, per Nationale Concilium irrefragabili judicio finiri valeant: quaſi inerrantia in fidei, & morum quæſtionibus Nationali Concilio competeret,

Schiſmatica, hæretica.

Mandamus igitur omnibus utriuſque Sexus Chriſtifidelibus, ne de dictis propoſitionibus, & doctrinis ſentire, docere, prædicare præſumant, contra quam in hac noſtra Conſtitutione declaratur, ita ut quicumque illas, vel earum aliquam conjunctim, vel diviſim docuerit, defenderit, ediderit, aut de eis etiam diſputando publice, vel privatim tractaverit, niſi forſitan impugnandò, Eccleſiaſticis Cenſuris, aliiſque contra ſimilia perpetrantes a jure ſtatutis pœnis, ipſo facto, abſque alia declaratione ſubjaceat.

Cæterum per hanc expreſſam præfatarum propoſitionum, & doctrinarum reprobationem, alia in eodem libro contenta nullatenus approbare intendimus, cum præſertim in eo complures deprehenſæ fuerint propoſitiones, & doctrinæ ſive illis, quæ ſupra damnatæ ſunt, affines, ſive quæ communis ac probatæ cum doctrinæ, & diſciplinæ temerarium contemptum, tum maxime infenſum in Romanos Pontifices, & Apoſtolicam Sedem animum præſeferunt.

Duo vero ſpeciatim notanda cenſemus, quæ de auguſtiſſimo ſanctiſſimæ Trinitatis Myſterio §. 2. Decreti de Fide, ſi non pravo animo, imprudentius certe Synodo exciderunt, quæ facile rudes præſertim & incautos in fraudem impellere valeant. Primum, dum poſteaquam rite præmiſit Deum in ſuo Eſſe unum, & ſimpliciſſimum permanere, continuo ſubjungens, ipſum Deum in tribus Perſonis diſtingui, perperam diſcedit a communi, & probata in Chriſtianæ doctrinæ inſtitutionibus formula, qua Deus unus quidem in tribus Perſonis diſtinctis dicitur, non in tribus Perſonis diſtinctus: Cujus formulæ commutatione hoc vi verborum ſubrepit erroris periculum, ut Eſſentia Divina diſtincta in Perſonis putetur, quam Fides catholica ſic unam in Perſonis diſtinctis confitetur, ut eam ſimul profiteatur in ſe prorſus indiſtinctam.

Alterum, quod de ipſiſmet tribus Divinis Perſonis tradit, eas ſecundum earum proprietates perſonales, & incommunicabiles exactius loquendo exprimi, ſeu appellari Patrem, Verbum, & Spiritum ſanctum, quaſi minus propria, & exacta foret appellatio Filii tot Scripturæ locis conſecrata, voce ipſa Patris e Cœlis, & e nube delapſa, tum formula Baptiſmi a Chriſto præſcripta, tum & præclara illa confeſſione, qua Beatus ab ipſomet Chriſto Petrus eſt pronuntiatus; ac non potius retinendum eſſet quod edoctus ab Auguſtino Angelicus Præceptor (a) viciſſim ipſe docuit *in nomine Verbi eamdem proprietatem importari, quæ in nomine Filii*, dicente nimirum Auguſtino (b), *eo dicitur Verbum, quo Filius*.

Neque ſilentio prætereunda inſignis ea, fraudis plena Synodi temeritas, quæ pridem improbatam ab Apoſtolica Sede Conventus Gallicani Declarationem an. 1682. auſa ſit non ampliſſimis modo laudibus exornare, ſed quo majorem illi auctoritatem conciliaret, eam in Decretum *de Fide* inſcriptum inſidioſe includere, articulos in illa contentos palam adoptare, & quæ ſparſim per hoc ipſum Decretum tradita ſunt, horum articulorum publica, & ſolemni profeſſione obſignare. Quo ſane non ſolum gravior longe ſe Nobis offert de Synodo, quam Prædeceſſoribus noſtris fuerit de comitiis illis ex-

(a) S. Th. 1. *P.* q. 34. *art.* 2. *ad* 3.

(b) Aug. de Trinit. *l.* 7. *c.* 2.

Digitized by Google

poſtulandi ratio, ſed & ipſimet Gallicanæ Eccleſiæ non levis injuria irrogatur, quam dignam Synodus exiſtimaverit, cujus auctoritas in patrocinium vocaretur errorum, quibus illud eſt contaminatum Decretum.

Quamobrem quæ acta Conventus Gallicani, mox ut prodierunt Prædeceſſor Noſter Ven. Innocentius XI. per litteras in forma Brevis die 11. Aprilis an. 1682. poſt autem expreſſius Alexander VIII. Conſtit. *Inter multiplices* die 4. Auguſti an. 1690. pro Apoſtolici ſui muneris ratione improbarunt, reſciderunt, nulla, & irrita declararunt, multo fortius exigit a Nobis Paſtoralis ſollicitudo recentem horum factam in Synodo tot vitiis affectam adoptionem, velut temerariam, ſcandaloſam, ac præſertim poſt edita Prædeceſſorum noſtrorum Decreta, huic Apoſtolicæ Sedi ſummopere injurioſam reprobare, ac damnare, prout eam præſenti hac noſtra Conſtitutione reprobamus, & damnamus, ac pro reprobata, & damnata haberi volumus.

Ad id genus fraudis pertinet, quod Synodus in hoc ipſo Decreto de Fide quamplures articulos complexa, quos Lovanienſis facultatis Theologi ad Innocentii XI. judicium detulerunt, tum & alios duodecim a Card. de Noailles Benedicto XIII. oblatos, non dubitaverit ex reprobato ſecundo Ultrajectenſi Concilio vanum, vetuſque commentum exſuſcitare, temereque his verbis jactare in vulgus, nempe univerſæ Europæ notiſſimum eſſe, eos articulos Romæ ſeveriſſimo examini ſubjectos fuiſſe, & non ſolum a qualicumque cenſura immunes exiiſſe, ſed etiam a laudatis Romanis Pontificibus fuiſſe commendatos: cujus tamen aſſertæ commendationis non modo nullum extat authenticum documentum, quin potius eidem refragantur Acta examinis, quæ in noſtræ Supremæ Inquiſitionis tabulis aſſervantur, e quibus id tantum apparet, nullum ſuper iis prolatum fuiſſe judicium.

Hiſce propterea de cauſis librum hunc ipſum, cui titulus = *Atti, e Decreti del Concilio Diocesano di Pistoja dell'Anno MDCCLXXXVI. = In Pistoja per Atto Bracali Stampatore Vescovile. Con approvazione.*, ſive præmiſſo, ſive quovis alio titulo inſcriptum, ubicumque, & quocumque idiomate, quavis Editione, aut Verſione hactenus impreſſum, aut imprimendum, Auctoritate Apoſtolica tenore præſentium prohibemus, & damnamus, quemadmodum etiam alios omnes libros in ejus, ſive ejus doctrinæ defenſionem, tam ſcripto, quam typis forſan jam editos, ſeu, quod Deus avertat, edendos, eorumque lectionem, deſcriptionem, retentionem, & uſum omnibus, & ſingulis Chriſtifidelibus ſub pœna excommunicationis per Contrafacientes ipſo facto incurrendæ, prohibemus pariter, & interdicimus.

Præcipimus inſuper venerabilibus Fratribus Patriarchis, Archiepiſcopis, & Epiſcopis, aliiſque locorum Ordinariis, necnon hæreticæ pravitatis Inquiſitoribus, ut Contradictores, & rebelles quoſcumque per Cenſuras, & pœnas præfatas, aliaque juris, & facti remedia, invocato etiam ad hoc, ſi opus fuerit, brachii ſæcularis auxilio, omnino coerceant, & compellant.

Volumus autem, ut earumdem præſentium tranſumptis, etiam impreſſis, manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & ſigillo perſonæ in Dignitate Eccleſiaſtica conſtitutæ munitis, eadem fides prorſus adhibeatur, quæ ipſis originalibus litteris adhiberetur, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ.

Nulli ergo hominum liceat hanc paginam noſtræ declarationis, damnationis, mandati, prohibitionis, & interdictionis infringere, vel ei auſu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ Milleſimo ſeptingenteſimo nonageſimo quarto, quinto Calendas Septembris, Pontificatus Noſtri anno vigeſimo.

Ph. Card. Prodatarius. R. Card. Braſchius de Honeſtis.

VISA

De Curia J. Manaſſei.

Loco ✠ Plumbi.

F. Lavizzarius.

Digitized by Google

Regiſtrata in Secretaria Brevium.

Anno a Nativitate Domini Noſtri Jeſu Chriſti milleſimo ſeptingenteſimo nonageſimo quarto, Indictione duodecima, die vero trigeſima prima Auguſti, Pontificatus Sanctiſſimi in Chriſto Patris, & Domini Noſtri Domini PII Divina providentia PAPÆ SEXTI Anno vigeſimo ſupradictæ Litteræ Apoſtolicæ affixæ, & publicatæ fuerunt ad valvas Baſilicæ Lateranen., & Principis Apoſtolorum, Cancellariæ Apoſtolicæ, Curiæ Generalis in Monte Citatorio, in Acie Campi Floræ, ac in aliis locis ſolitis, & conſuetis Urbis per me Joannem Renzoni Apoſtolicum Curſorem.

Felix Caſtellacci Magiſter Curſorum.

ROMÆ, ET VERCELLIS. 1794.

CUDEBAT JOSEPH PANIALIS.
OBTENTA FACULTATE.

Digitized by Google